

ПО СЛУЧАЙ 15 ГОДИНИ ОТЪ СМЪРТЪТА НА ИВ. ВАЗОВЪ

Лѣтниятъ день угасваше. Срѣдъ Сопоть на мегдана шуртѣха буйни чучури.

Веселъ шумъ и глъчка се носѣха наоколо. Моми, невѣсти и баби пълнѣха мѣнци и стомни. Скрито въ сѣнката на единъ каменъ зидъ, едно шестгодишно момченце гледаше женитѣ при чучуритѣ. Въ дѣсната си ржка държеше камъкъ. Изведнажъ хвърли камъка къмъ чучуритѣ въ краката на женитѣ. Една жена изписка и за мигъ всички я заобиколиха.

— Какво има, мари?

— Какво стана?

Изплашената изпърво жена държеше въ ржка дрѣжката на счупената си стомна, като не знаеше да вика ли или да се смѣе.

— Стомната ми нѣкой счупи.

Проклетникъ! Само да го хвана, ушитѣ му ще откъсна!

— Че кой ли ще е? — одумаха се нѣколко жени и се заогледаха по мегдана.

А момченцето едва се съдржаше да не се изсмѣе. Тревогата около чучуритѣ скоро премина и женитѣ продължиха да си наливатъ вода, всѣка по реда си. Малкиятъ пакостникъ хвърли втори камъкъ, който този път издърнча въ единъ празенъ медникъ. Настана нова олелия.

— Хай, проклетникъ съ проклетникъ! Я да го намѣримъ, ма жени!

Това приключение, което отначало разтревожи женитѣ, почна да става весело.

— Я се оставете! Нѣкой хлапакъ ще е, който само иска да си играе.